

тя приеме; въ твоѣ-тѣ рѣкѣ лѣжи силѣ-тѣ да бѣ-
дешъ наслѣдникъ на бащинѣ-тѣ си имотъ, ако си
мѣдръ и ся смыслишъ за твое-то добро.» «Азъ радос-
тно щѣ пострадамъ,» отговори момче-то, — «Богъ ще
меня приеме; — Азъ не съмъ печаленъ зашто-то съмъ
испѣденъ отъ кѣшъ; Азъ щѣ сполучѣ едно по-
добро жилище. Отъ смърть-тѣ азъ нѣмамъ страхъ
зашто-то ще мя заведе въ по-добъръ животъ.» Слѣдъ
като свърши това добро исповѣданіе, свързахъ го
и го заведохъ на погубваніе-то. Нѣ сѣдія-та тай-
но бѣше далъ заповѣдъ пакъ да го върнѣтъ, за-
што-то помислилъ че глѣданіе-то на огънь ще на-
двѣ рѣшителность-тѣ му. Нѣ Кириллъ останѣ не-
поколебимъ. Кога-то го върнѣхъ при сѣдѣжъ-тѣ, той
захванѣлъ изъ ново, отъ съчувствіе-то къмъ не-

го, прѣдставленія-та
си; нѣ младый-тѣ
мѣченикъ отговори:
«Твои-тѣ огнѣе и
мечѣе не могатъ да
меня повредятъ, азъ
отивамъ въ еднѣ по-
добрѣ кѣшъ, отпра-
ви мя скоро за да
пристигнѣ по-скоро
тамъ.» Присѣтствуѣ-

щи-тѣ плакахъ отъ съчувствіе, нѣ той имъ рече:
«Вые трѣбва да ся радвате, нѣ не знаете нищо
за градъ-тѣ въ кой-то отивамъ.» И тѣй си отиде
на смърть-тѣ, и станѣ чюдо въ очы-тѣ на жите-
ли-тѣ въ год. 260.